

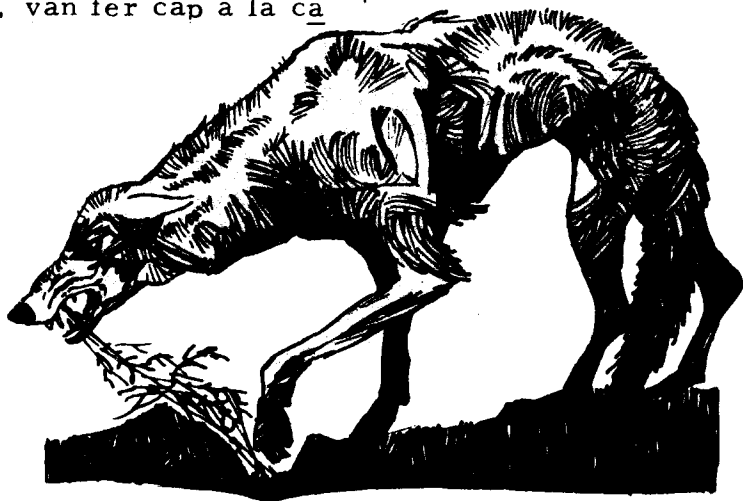
Proveu-ho vós mateixa. Ho va provar la mestresa, l'amo, els nois i noies de la casa, els mossos i les criades i els gossos no varen parar fins més enllà del pati. L'endenà la mestressa va creure convenient anar a avisar al senyor rector del que passava. Tanqueu-los en una cort que no es puguin escapar, que aquesta tarda ja vindrà a veure què passa amb els gossos.

A mitja tarda el senyor rector i el sagristà, l'un amb una escopeta i l'altre amb el perolet d'aigua beneïda i el salpasseu, van fer cap a la casa.

Els animals ja eren nerviosos de veure's tancats en comptes de poder córrer per la campanya i van esverar-se més encara en veure gent forastera.

La mestressa va dir al senyor rector: Cridi Santa Maria!, ben fort. Santa Maria!!! va fer el rector amb veu de tro. Santa Maria!! va fer el sagristà... i tots plegats: Santa Maria!!!

Els pobres gossos s'enfilaven per les parets, pensant la de garrotades que els caurien al damunt. Certament -va dir el mossèn-, aquests gossos són endemoniats.

Els van fer sortir de la cort amb totes les precaucions i els van matar a trets d'escopeta. Morts els gossos, el rector i el sagristà, seguits de tots els de la casa, va exorcitzar amb el salpasseu tota la casa, menjador, cuina, habitacions, sales i també tots els corrals i el bestiar. No va quedar encara prou tranquil i quan ja marxava cap a la rectoria va dir dirigint-se a l'amo de la casa: No els enterreu. Feu un bon foc i cremeu-los, serà més segur!

La història escoltada acaba aquí. No sé què devia passar a l'endemà al matí quan els dos valets van sortir a la pastura amb les vaques i les ovelles i sense la companyia dels gossos que tan mala fi els van buscar.

Miquel Adillón

COL.LABORACIONS

UNA ALTRA NADALA

Quan anava pensant en la proximitat del Nadal d'enguany, se m'han plantejat dos problemes. Escriuria una nadala en vers o en prosa? Cantaria l'alegria dels àngels i dels pastors festejant la fausta nova del naixement del Nen, o ploraria damunt les tombes de tants nens assassinats per Herodes?

Perquè és ben cert que les dues

idees corprenen l'esperit en un aniversari com aquest: més encara sí, com en el temps que ens ha tocat viure, hi ha molts Herodes per als infants, com hi ha Anàs, Caifàs i Judes per als que ja hem deixat la minyonia. I encara (val més confessar-ho sense embuts), esgarifa de veure la quantitat de Pilats que correm pel món prenent "renatr-nos

les mans" dels mals del nostre entorn o, pitjor encara, volent quedar bé amb les dissorts del proïsme "rentant-li la cara amb un drap brut", enlloc de partir-nos amb ell el pa i la cova.

Tractant de desfer aquest embolic que em feia, he pensat que podia felicitar els amics amb una pobra prosa meva que contingüés algunes perles de la

<p>rica lírica dels nostres millors poetes que s'han deixat seduir per la tendresa del Nadal en tots els temps.</p> <p>Verdaguer, per exemple, amb la seva visió lírica i sacerdotal del naixement de l'Infant Jesús:</p> <p><i>"Lliri que floreixes la nit de Nadal, ai! allí al Calvari com t'esfullaran!"</i></p> <p>(La Nadala)</p> <p>O Maragall, que no podia contenir l'emoció contemplant aquells núvols de Nadal:</p> <p><i>"Ai, nit que vas passant silenciosa; ai, núvols blancs que pels estels passeu;"</i></p>	<p><i>ai, llum que no ets enlloc, misteriosa; ai, portal de Betlem, que ets tot arreu!"</i></p> <p>(Els Núvols de Nadal)</p> <p>També Salvat Papasseit, que tantes coses sabia del contrast dolorós i sagrant de la misèria amb les hores nadalenques:</p> <p><i>"Demà posats a taula oblidarem els pobres —i tan pobres com som—. Jesús ja serà nat. Ens mirarà un moment a l'hora de les postres i després de mirar-nos, arrencarà a plorar"</i></p> <p>(Nadal)</p>	<p>Amb aquests pensaments, amics, rebeu el meu desig d'esperança en l'Amor que ens ha de redimir si li som fidels:</p> <p><i>"Salveu-nos, bons Jesús, de les mar- rades, del plor, traient-ne, encara, el pa i la sal. Torneu-nos l'esma de donar abraça- des, avui que, novament, torna el Nadal!"</i></p> <p>(Clam per la Pau)</p> <p>Bon Nadal d'il·lusió i de pau per a tots!</p> <p>Lluís Badia i Torres</p>
--	---	---

AL·LEGAT PER UNA MARE INFANTICIDA

<p><i>Si em fos jurídicament permès, fara un al·legat, davant el Jutjat d'Instrucció de Vic, a favor d'una mare de vint-i-dos anys, Rosa de nom, Sala i Bernatallada de cognoms, pagesa d'una masia del terme municipal de Vilanova de Sau, processada pel delictes confessat, d'haver matat la seva filla el dia mateix que la va parir en la soledat pestilent d'un femer proper a la casa pairal.</i></p> <p><i>La meva al·legació no es compon d'arguments, de raonaments ni d'excuses. Tampoc no pot basar-se en les lleis vigents imposades pels homes des de fa segles. No conec la meua defensada, però sento per ella una escriuidora pietat com a mare de quatre fills engendrats en l'amor, esprats amb il·lusió i parits en condicions sanitàries i psíquiques òptimes. Em limitaré a narrar els fets tal com han estat fredament registrats pels corresponents buròcrates del "Grupo de Homicidios de la Brigada Regional de la Policía Judicial" de Vic.</i></p> <p><i>Els fets, per ells sols, obliguen a definir-se. Els fets, però, no acusen la noia processada, únicament ni fonamentalment, sinó una societat generadora de drames tan paorosos dels quals podem ésser víctima o botxí qualsevol de nosaltres, àdhuc els que es creuen protegits per la cultura, l'amor i la fortuna.</i></p> <p><i>El drama de Vilanova de Sau és el que abans en deien un drama rural, d'aquells que inspiraren a Catalina Al-</i></p>	<p><i>bert, "Víctor Català", inoblidables i sempre actuals peces literàries.</i></p> <p><i>De l'informe policíac publicat el 8 d'agost en un diari de Barcelona, tradueixo al català: "El primer d'agost, la senyora Maria Rosa Bernatallada, domiciliada a la masia de la finca Manso Malagarza, situada al terme municipal de Vilanova de Sau (Barcelona), avisà la Guàrdia Civil i el Jutjat de Pau, haver trobat el cadàver d'un nou nat, totalment nu, a uns 150 metres del seu domicili. La denunciant assenyala que, possiblement, la criatura havia estat infantada per la seva filla Rosa.</i></p> <p><i>Rosa Maria Bernatallada, de 21 anys, fou posada a disposició del Jutjat d'Instrucció de Vic i declarà que, efectivament, era la mare de l'infant el qual, va dir, havia nascut mort, sense donar més explicacions."</i></p> <p><i>L'informe policíac afegeix, seguidament, els detalls que es desprenen del dictamen de l'autòpsia, i prossegueix: "Després de recollir informacions sobre les relacions entre la família, desavenències i de l'estat un tant primitiu en què es desenvolupaven a la muntanya, fou requerida de l'autoritat judicial autorització per interrogar Rosa Maria Sala. Tot i que al principi es mantingué en la seva postura anterior, davant les contradiccions en què ella mateixa es ficava i les argumentacions dels inspectors sobre el resultat de l'autòpsia, acabà confessant el crim: manifestà que no podia concretar qui era el pare de la nena, car en la data</i></p>	<p><i>de concepció mantenia relacions sexuals amb un minaire i amb un parent que viu prop de casa seva; havia procurat amagar l'embaràs a la família i va donar a llum la mitjanit del 25 de juliol en un femer proper al seu domicili. Després s'encaminà vers unes feixes escalonades situades a uns 150 metres de la masia, però abans d'arribar-hi va caure i la nena quedà enganxada en uns ramatges, cosa que obligà la mare a forçar de manera que la criatura fou colpejada i asfixiada. La mare deixà el cadàver mig amagat entre l'herbam. La reconstrucció dels fets, per ordre de l'autoritat judicial; les gestions efectuades i els interrogatoris complementaris, donen fe de la possible veracitat de la delcaració. De les diligències instruïdes i de la detinguda se n'ha fet càrrec el Jutjat d'Instrucció de Vic."</i></p> <p><i>Hom s'esgarrija i es revolta en imaginar "la reconstrucció dels fets". La jove mare es veié obligada a reviure, en públic, cada un dels misteris d'un calvari patit en la solitud més atroç. Polícies i funcionaris ho presenciaren amb el tarannà estrictament professional, però vull creure que, en algun moment, experimentaren l'ensurt humaníssim de la pietat, de la comprensió, d'això que els cristians en diuen "caritat" per la desesperada, atribolada noia de les boïroses terres de Vic que no pogué assumir una maternitat que la societat —començant per la seva família— no hauria assumit ni per facilitar-</i></p>
--	---	---